

**Postanowienie z dnia 17 października 2001 r.**

**I PZ 75/01**

**Obowiązek prawidłowego określenia w kasacji wartości przedmiotu zaskarżenia spoczywa na stronie, którą obciąża wskazanie tej wartości w zaniżonej wysokości, czyniącej kasację niedopuszczalną (art. 392<sup>1</sup> § 1 KPC).**

Przewodniczący SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Sędziowie SN:  
Katarzyna Gonera, Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 października 2001 r. sprawy z powództwa Anny G.-H. przeciwko Publicznej Szkole Podstawowej [...] w P. o przywrócenie do pracy, na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie z dnia 12 lipca 2001 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

### **U z a s a d n i e n i e**

W zażaleniu powódki Anny G.-H. na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 lipca 2001 r., odrzucające kasację od wyroku tego Sądu z dnia 24 kwietnia 2001 r., jej pełnomocnik podniósł zarzuty niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia o dopuszczalności kasacji i naruszenia przepisów postępowania, argumentując, że wskutek jego oczywistej omyłki wskazał zaniżoną wartość przedmiotu zaskarżenia, podczas gdy z deklaracji podatkowych powódki za lata 1999-2000 wynika, że wartość ta obliczona zgodnie z art. 23<sup>1</sup> KPC powinna wynosić 19.407,07 zł. Zdaniem skarżącego wynagrodzenie powódki określone było w aktach sprawy, a zatem omyłkowo podana wartość przedmiotu zaskarżenia nie uzasadniała odrzucenia kasacji jako niedopuszczalnej. Ponadto raz określona wartość przedmiotu sporu (zaskarżenia) nie podlega ponownemu badaniu stosownie do treści art. 26 KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 § 2 KPC kasacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla tego pisma procesowego, a ponadto powinna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Sporządzona przez pełnomocnika powódki kasacja nie zawierała wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, przeto była dotknięta brakiem formalnym, o którego usunięcie zwrócił się Sąd drugiej instancji do pełnomocnika powódki, który w wyznaczonym mu terminie wskazał tę wartość w kwocie 7.194 zł. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy odrzucił kasację jako przedmiotowo niedopuszczalną na podstawie art. 393<sup>5</sup> KPC, nie sprawdzając prawidłowego określenia przez wnoszącego kasację wartości przedmiotu zaskarżenia według reguł zawartych w art. 23<sup>1</sup> KPC. Wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu wartość przedmiotu sporu ani wartość przedmiotu zaskarżenia nie była wcześniej ustalona w rozpoznawanej sprawie, jakkolwiek wynagrodzenie powódki było określone w jej aktach osobowych, na które jednak pełnomocnik nie powołał się w zażaleniu, określając nową wartość przedmiotu zaskarżenia zgodnie z treścią art. 23<sup>1</sup> KPC na podstawie dołączonych do zażalenia deklaracji podatkowych powódki PIT -11 za lata 1999 i 2000. Powstaje zatem kwestia, czy wartość przedmiotu zaskarżenia, która została określona błędnie przez wnoszącego kasację z naruszeniem reguł wyznaczonych treścią art. 23<sup>1</sup> KPC, jest wiążąca przy ocenie dopuszczalności kasacji, a także czy sąd jest zobligowany do wyręczenia strony w prawidłowym określeniu wartości przedmiotu sporu (przedmiotu zaskarżenia). W dotychczasowej judykaturze przyjmuje się, że sąd, do którego wniesiono kasację, jest zobowiązany do kontroli dopuszczalności kasacji, w związku z czym może z urzędu sprawdzić podaną wartość przedmiotu zaskarżenia, jednakże czyni to w celu przeciwdziałania dowolności ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia i nadużywania kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291). W ocenie składu orzekającego, obowiązek prawidłowego określenia wartości przedmiotu zaskarżenia spoczywa na stronie procesowej, którą obciąża także błędne określenie tej wartości w zaniżonej wysokości, czyniącej kasację przedmiotowo niedopuszczalną według art. 392<sup>1</sup> § 1 zdania pierwszego KPC. Oznacza to, że sądy pracy nie mają obowiązku wyręczenia strony w prawidłowym określeniu w kasacji wartości przedmiotu zaskarżenia, którą powinny weryfikować jedynie w razie powzięcia wątpliwości co do dowolnego jej oznaczenia. W rozpoznawanej sprawie taka po-

trzeba nie występowała, skoro pełnomocnik skarżącej na wezwanie Sądu drugiej instancji oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie czyniącej kasację niedopuszczalną, podając inną wartość przedmiotu zaskarżenia już po upływie terminu do wniesienia kasacji.

Ponadto Sąd Najwyższy miał na uwadze, że przepis art. 393<sup>3</sup> § 1 KPC wymienia konieczne wymagania konstrukcyjne, jakie powinna zawierać skarga kasacyjna wniesiona od wyroku Sądu drugiej instancji wydanego pod dniu 1 lipca 2000 r. Wymagają one wysokiego stopnia profesjonalizmu prawniczego od pełnomocników legitymujących się ustawowo określonym statusem prawnym, uprawnionych do sporządzenia kasacji w rozumieniu art. 393<sup>2</sup> KPC. Tymczasem wniesiona kasacja nie przedstawia jakichkolwiek okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393<sup>3</sup> § 1 pkt 3 KPC). W szczególności pełnomocnik skarżącej nie wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub na potrzebę wykładni przepisów, które budziłyby poważne wątpliwości lub wywoływały rozbieżności w orzecznictwie (art. 393 § 1 pkt 1 i 2 KPC), ani też, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (art. 393 § 2 KPC). W dotychczasowej judykaturze Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że braki konstrukcyjne kasacji odbierają jej cechy tego szczególnego środka odwoławczego, w związku z czym podlega ona odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 12/96 OSNAPiUS 1997 nr 10, poz. 173). Na tle nowego brzmienia art. 393 § 1 KPC stanowisko to należy odnieść również do braku wskazania okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393<sup>3</sup> § 1 pkt 3 KPC), co stanowi nieusuwalną wadę kasacji, uniemożliwiającą merytoryczne rozpoznanie takiej namiastki (poзору) skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2000 r., II UKN 602/00, dotychczas niepublikowane).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 393<sup>19</sup> KPC w związku z art. 385 i 397 § 2 KPC.

=====